

ΜΠΟΥΓΑΤΣΑ ΕΛΛΩ

Το παρόν αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας. Τα πρόσωπα, οι εικαστικές απεικονίσεις τους, τα ονόματα και οι καταστάσεις είναι φανταστικά και αποτέλεσμα καλλιτεχνικής δημιουργίας, οποιαδήποτε δε ομοιότητα είναι συμπτωματική και δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα.

Γιάννης Βαλτής
Μπουγάτσα εάλω

© 2018, ΠΟΤΑΜΟΣ & Γιάννης Βαλτής

Φωτογραφίες: Γιάννης Βαλτής
Εικονογράφηση, σχεδιασμός εξωφύλλου: Δάφνη Κουγέα
Σελιδοποίηση: Βίβιαν Γιούρη

Εκδόσεις ΠΟΤΑΜΟΣ
Ξενοκράτους 48, 106 76 Αθήνα,
τηλ. 210 7231271, 215 5403723, fax 210 7254629
www.potamos.com.gr, info@potamos.com.gr

ISBN 978-960-545-098-4

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλυσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου ή τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, σελιδοποίησης, εξωφύλλου και γενικότερα της όλης αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές, ηλεκτρονικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΑΛΤΗΣ

Μπουγάτσα εάλω

 ποταμός

ΑΘΗΝΑ 2018

1. Αξιότιμε κύριε Δήμαρχε **8** / 2. Κατσαρίδα **9** / 3. Θέλημα Θεού **10** / 4. Φοβάμαι **12** / 5. Παλαιολόγεια **14** / 6. Ελληνίδα μητέρα **17** / 7. Η τρομοκρατία εξαπλώνεται **18** / 8. Ανάληψη ευθύνης **20** / 9. Αυνανισμός **21** / 10. Πιάσε κόκκινο **24** / 11. Τρίβε ευλογημένη **27** / 12. Συχνουρία ή συχνουρία; ιδού η απορία **29** / 13. Θάνατος στα περιστέρια **33** / 14. Το πεπτικόν σύστημα της περιστέρας **36** / 15. Σμόλικας η Ψηλορείτης; **37** / 16. Η ζαγορίσια ζυμαρόπιτα της Βίκυς **40** / 17. Reunion **42** / 18. Ξαναγίνε Έλληνας **50** / 19. Πλατεία Χρηματιστηρίου **52** / 20. Η οδός Χαμίδιε **63** / 21. Αναπάντητα ερωτήματα **72** / 22. Κάτι σαλεύει **74** / 23. Πλατεία Τσιρογιάννη **79** / 24. Σαπούνια **81** / 25. Πάστες **84** / 26. Μητροπολιτικό πάρκο **89** / 27. Να 'τανε το '21 **91** / 28. Για μια Ελλάδα νέα **97** / 29. Εδώ είναι Βαλκάνια **108** / 30. Άχτουνγκ άχτουνγκ **113** / 31. Σύγχρονοι Έλληνες **115** / 32. Σκέψεις πολλές **122** / 33. Καταγγελίες **124** / 34. Δικαίωμα στην απόλαυση (αυστηρώς ακατάλληλο) **126** / 35. Ξες ποιος είμαι εγώ; **133** / 36. Είσαι Εβραίος; **136** / 37. Τάξη, ας μπει επιτέλους τάξη! **142** / 38. Έκλυση ηθών **156** / 39. Ποιός είναι ο Μπαϊρακτάρης; **161** / 40. Το μεγάλο πλιάτσικο **163** / 41. Η πρώτη διεθνής αρτιμελών **167** / 42. Ο ύμνος της αναχωρήσεως **182** / 43. Μελέτη βιωσιμότητας **184** / 44. Ο Θεός να βάλει το χέρι του **188** / 45. Βρέχει **189** / 46. Το άφθαρτο χέρι **195** / 47. Μούσα ευφραίνει καρδίαν **197** / 48. Άσμα ασμάτων **203** / 49. Τι γίνεται; **205** / 50. Επαναπατρισμός **209** / 51. Τελευταίες διαβουλεύσεις **211** / 52. Ήγγικεν η ώρα **216** / 53. Τη υπερμάχου στρατηγώ **221** / 54. Μαρτυρίες **230** / 55. All Star **232** / 56. COY31 **234** / 57. Αποχαιρετισμός **235**

1. ΑΞΙΟΤΙΜΕ ΚΥΡΙΕ ΔΗΜΑΡΧΕ

Πάνω στο άγαλμα «Η γυναίκα της Πίνδου», ο Σύνδεσμος Σαμαριναίων Θεσσαλονίκης «Ο Σμόλικας» τοποθέτησε μετά από 58 χρόνια μεταλλική πινακίδα η οποία γράφει:

Η Γυναίκα της Πίνδου

Φιλοτεχνήθηκε το 1955 από το γλύπτη Μ.Γ. 1905-1998

Σύνδεσμος Σαμαριναίων Θεσσαλονίκης «Ο Σμόλικας»

Η αλήθεια όμως είναι πως μπροστάρης για τη Γυναίκα της Πίνδου, ήταν ο αείμνηστος Ε.Τ., πρόεδρος Σαμαριναίων Λαρίσης.

Ενημέρωσα προσωπικά τον Τοπικό Σύμβουλο της Κοινότητας Σαμαρίνας πρόεδρο κύριο Κ.Λ και τον σύμβουλο κ. Ζ.Α. Κύριε Δήμαρχε, σας παρακαλώ να επιληφθείτε προσωπικά ώστε κατά τον αγιασμό και την κατάθεση στεφάνων κατά την παρέλαση της 28ης Οκτωβρίου, γιορτάζοντας το ΟΧΙ, να μην υπάρχει η προαναφερθείσα παραπλανητική πινακίδα. Με τους πατριώτες του Συνδέσμου Θεσσαλονίκης δεν μας χωρίζει κάτι και τους εκτιμώ ιδιαίτερα.

Με εκτίμηση

Γ.Β., συνταξιούχος δερματέμπορος

Σημ.: Από σεβασμό στα προσωπικά δεδομένα των εμπλεκόμενων ενεργών πολιτών προτιμήθηκε η χρήση μόνο των αρχικών του ονόματός τους.

2. ΚΑΤΣΑΡΙΔΑ

Δεν υπάρχει πιο παραλυτικό συναίσθημα απ' αυτό, όταν βαδίζει πάνω σου η κατσαρίδα. Την αντιλαμβάνεσαι απ' τον στριγκό ήχο στο βάθρο. Το κριτς κρατς που κάνουν τα μαύρα της κοκάλινα ποδάρια. Σαν χάσεις τον ήχο, ξέρεις πως έφτασε στην γυαλισμένη επιγραφή, ανεβαίνει. Μόνο ν' αφουγκράζεσαι μπορείς. Όσο πιο ψηλά φτάνει, τόσο πιο έντονα νιώθεις το τρίξιμο των αρθρώσεων της, το γαντζώμα του νυχιού της, το σύρσιμο της κοιλιάς της στο αδρύ κρατέρωμα, το πιλάτεμα του αέρα με τις αεικίνητες κεραίες. Κι ενώ την περιμένεις, τόσο η ακοή οξύνεται, τόσο πιο εξωγήινες φαντάζουν οι μακροσκοπικές εικόνες του μυαλού, τόσο πιο συχνά θαρρείς πώς ήγγικεν η ώρα να σε μαγαρίσει.

Μελετάς. Πώς γαντζώνεται με τον βραχίονα στο νύχι του ποδιού σου, πώς τραβάει το υπόλοιπο της πάνω σου, πώς ξεγαντζώνει τα νύχια της για να τα μπήξει δυο χιλιοστά μετά.

Προσεύχεσαι, ικετεύεις, ελπίζεις ν' αλλάξει ρότα, να μην ανέβει πιο ψηλά, μη φτάσει στα γεννητικά όργανα, στις θηλές, στο λαιμό, στο στόμα, στ' αυτιά, στη μύτη, στα μάτια. Δε μπορείς να τσιρίζεις, δε μπορείς ν' ανατριχιάσεις, δε μπορείς να τρέξεις να σωθείς.

3. ΘΕΛΗΜΑ ΘΕΟΥ

Ήταν Σάββατο 29 Φεβρουαρίου. Η αγιορείτικη Μονή Εσφιγμένου γιόρταζε τη μνήμη του οσιομάρτυρα Αγίου Κασσιανού του Κατακουζηνού που συνέπιπτε με τον θάνατο του Λουδοβίκου του Α΄, βασιλέα της Βαυαρίας. Πλήθος πιστών είχε κατακλύσει από νωρίς το μοναστήρι. Κάτω από τους πολυελαίους με τα κεριά, οι ψαλμωδίες και η διάχυτη ευωδία του θυμιάματος επέτειναν την κατανυκτική ατμόσφαιρα.

Ο ηλικιωμένος ιερωμένος καθόταν σε μια σκοτεινή γωνιά της εκκλησίας. Θα μπορούσε να περάσει απαρατήρητος ανάμεσα σε τόσους αγιορείτες μοναχούς και ακόμα περισσότερους προσκυνητές. Η στάση και η ταπεινότητά του όμως, έκαναν ιδιαίτερη εντύπωση στο εκκλησίασμα.

«Ήταν αμίλητος σε όλη τη διάρκεια της λειτουργίας και προσευχόταν ασταμάτητα. Έμοιαζε σα να περιβάλλεται από τη Θεία Λάμψη. Ήταν ολομόναχος, μια τραγική φιγούρα μέσα στη χαρμόσυνη ατμόσφαιρα της πανήγυρης. Όπως αθόρυβα μπήκε στην εκκλησία, με τον ίδιο τρόπο κι έφυγε, σεμνά, χωρίς να προκαλέσει», δήλωσε δακρυσμένος ο ταπεινός προσκυνητής.

Στους αγιορείτες δεν ήταν άγνωστος ο παπά Γαρίφαλος. Παλαιότερα ερχόταν τακτικά, δυο φορές τον χρόνο. Μία στην Κυριακή της Ορθοδοξίας, οπότε και εορτάζεται πανορθοδόξως η αναστήλωση των ιερών εικόνων και

μία στην πανήγυρη της Αναλήψεως του Κυρίου. Τελευταία φορά που εμφανίστηκε εκεί ήταν το δείλι, κατά τη διάρκεια των αναταραχών. Τα επεισόδια ξεκίνησαν όταν μοναχοί της Νέας Αδελφότητας της Εσφιγμένου επιχείρησαν να εισέλθουν στο κονάκι της μονής. Οι ζηλωτές μοναχοί που ήταν ταμπουρωμένοι αμύνθηκαν εκτοξεύοντας βόμβες μολότοφ. Στην κλειστή κοινωνία των αγίων πατέρων είχε διαρρεύσει τότε πως ο παπά Γαρίφαλος ήταν εκείνος που τους είχε μεταφέρει την εκρηκτική τεχνογνωσία.

Έναν μήνα μετά από τις μάχες της Εσφιγμένου, ο παπά Γαρίφαλος εγκατέλειψε το ποιμνιό του στην ακριτική Φλώρινα όπου λειτουργούσε τις τελευταίες δεκαετίες. Δεν ήταν όμως αυτό που τον πονούσε πιο πολύ. Πιότερο θα του 'λειπε ο μακαριστός Μητροπολίτης Ιουστίνος με τον οποίο είχε συνδεθεί εκεί με ισχυρούς πνευματικούς δεσμούς. Οι σχέσεις του με τον Φλωρίνης ήταν τόσο στενές, που ο παπά Γαρίφαλος είχε βαπτίσει τον αγαπημένο του γιο με το όνομα του. «Ιουστίνε», καλούσε το στερνοπούλι του σιμά του για να χαϊδέψει το ξανθό αγγελούδι και φώτιζαν τα γαλανά του μάτια.

Αρχικά βρέθηκε στη Σπάρτη, στη συνέχεια στο Γύθειο, κατόπιν στην Αρεόπολη για να εγκατασταθεί τέλος οριστικά στον σύγχρονο οικισμό του Μυστρά με τους 485 κατοίκους. Κανένας δεν τον έστειλε εκεί, κι όποτε άλλοι ιερωμένοι τον ρωτούσαν πώς και επέλεξε τον Μυστρά, αυτός κοιτούσε ψηλά στον ουρανό, χαμήλωνε μετά το κεφάλι κι απαντούσε με τον πιο φυσικό τρόπο: «Θέλημα Θεού».

4. ΦΟΒΑΜΑΙ

Δε βαστώ άλλο την καταδίκη μου ν' αντέχω.

Τι να τα κάνω τα στητά, τα στήθη τα γυμνά; Τι το χυτό παχύ αιδοίο; Τι τα λυτά μου τα μαλλιά και τους πολύπτυχους χιτώνες; Δεν έχω άκρα Θεέ μου.

Γιατί Δημιουργέ; Γιατί επάνω μου έβγαλες όλο σου τ' άχτι στη γυναίκα; Γιατί σε μένα πióτερο επέλεξες τα ουράνια να κοιτώ, ενώ την ταξιδιάρα θάλασσα έχω στα ζερβά μου; Για να 'ρχονται ευθεία οι κουτσουλίες στο πρόσωπο τ' ωραίο; Στα πονεμένα μάτια, τα χείλη τα σαρκώδη; Γιατί; Γιατί με δοκιμάζεις;

Γιατί εμένα τον Παλμό γύρεψες να βνουχήσεις; Τη ζήλια σου δεν άντεξες; Την ομορφιά, τον έρωτα, τη μοναξιά σου; Τόσο πολύ η μάνα σου σε πόνεσε;

ΑΜΕΑ με φωνάζουνε, το ξέρεις; Γιατί τα πόδια μου 'κοψες; Ξέρω γιατί. Γιατί σαν άνθρωπος δεν τα κατάφερες. Σαν γλύπτης τίποτα δεν έδωσες. Δημιουργός δεν είσαι. Δε σ' άρεσε ο παλμός. Της καρδιάς ο παλμός, της συγκέντρωσης ο παλμός, η δόνηση, ο κραδασμός. Γι' αυτό Θεέ μου σε μισώ. Σε μισώ.

Συγχώρα με Θεέ μου. Ήμαρτον, συγχώρα με. Η στεναχώρια μ' έφερε λόγια βαριά ν' αρθρώσω, λόγια που δεν τα εννοώ και στην πυρά να λιώσω. Μετάνιωσα, συγχώρα με.

Αχ Θεέ μου, σώσε με. Θάρρητα γέμισέ με. Γιατί ο γύφτος με κοιτά, γιατί ώρα με χαζεύει; Γιατί στο Ντάτσουν μέταλλα

γυρνάει και μαζεύει; Θεέ μου, φοβάμαι τη φωτιά. Γιατί
εμένα Θεέ μου; Στείλ' τον Θεούλη μου αλλού, μπρούντζο
γεμάτη η πόλη.

Πλατσ.

Γαμώ το περιστέρι μου, τη μαύρη μου την τύχη.

Ο «Παλμός» επί της παραλιακής Λεωφόρου Μεγάλου Αλεξάνδρου, έναντι
ξενοδοχείου «Μακεδονία Παλλάς». Γλυπτό με στιλβωμένη επιφάνεια που
τονίζει την τρυφερότητα της σάρκας.

5. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΕΙΑ

Παρασκευή πρωί.

Ξεκινούσε ένα τριήμερο γεμάτο εκδηλώσεις, γεγονός σπάνιο για την περιοχή. Ο Δήμος τιμούσε με τα Παλαιολόγια τα 560 χρόνια από την Άλωση της Πόλης.

Ο παπά Γαρίφαλος ξύπνησε απ' τα χαράματα. Κάθισε κακόκεφος στην σκοτεινή κουζίνα περιμένοντας να βράσει ο ελληνικός καφές. Τον ρούφηξε βουτώντας μέσα του το σπαρτιάτικο παξιμάδι. Δυο μέρες πριν είχε αρνηθεί να χοροστατήσει στη θεία λειτουργία του Σαββάτου στον μητροπολιτικό ιερό ναό Αγίου Δημητρίου, συνχοροστατούτος και του σεβασμιοτάτου μητροπολίτου Μονεμβασίας και Σπάρτης. Τράβηξε απρόθυμα την γκαζόλαμπα προς τη μεριά του, ανασήκωσε με προσοχή το καπνισμένο γυαλί, ξέθαψε απ' την τσέπη του ράσου το τσακμάκι, γρατζούνισε την πέτρα, άναψε και πήρε δυο βόλτες δεξιά τη βίδα π' ανέβαζε το φυτίλι. Όσπου να μπουμπουνίσει, πέρασε ευλαβικά τα κοντινά γυαλιά στη μύτη και ξεδίπλωσε την τσαλακωμένη φωτοτυπία από το πρόγραμμα των εκδηλώσεων του Δήμου.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΤΑΔΙΟ ΜΥΣΤΡΑ

ΩΡΑ 10:00 - ΑΓΩΝΕΣ ΤΟΖΟΒΟΛΙΑΣ ΣΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΙΕΣ

ΣΑΒΒΑΤΟ

ΩΡΑ 09:00 ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΗ ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΣΤΟΝ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟ ΙΕΡΟ ΝΑΟ ΑΓΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΩΡΑ 10:00 ΟΜΙΛΙΑ ΜΕ ΘΕΜΑ «ΜΗΝΗΜΟΣΥΝΟΣ ΛΟΓΟΣ
ΣΤΟ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟ»

ΩΡΑ 11:30 ΤΡΙΣΑΓΙΟ ΣΤΟΝ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ
ΤΟΥ ΠΕΣΟΝΤΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ
ΕΘΝΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΜΟΥΣΕΙΟ ΕΛΙΑΣ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΛΙΟΥ

ΩΡΑ 19:00 «Ο ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ»

ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ΤΗΣ ΔΟΑΤ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΕΚΚΛΗΣ

Τον πήραν τα κλάματα. Στην αρχή βουβά μέσα του, μετά με τρανταχτούς λυγμούς.

Στήριξε τους αγκώνες στα τραπέζι, ένωσε τις παλάμες του σε θέση προσευχής, ακούμπησε τους ενωμένους αντίχειρες στο πηγούνι που έτρεμε, τους δείκτες ανάμεσα στα υγρά μάτια, έμεινε εκεί να κλαίει γοερά.

Πατέρα», ψιθύρισε τρυφερά ο αγουροξυπνημένος Ιουστίνος. Τον έπιασε απ' τους ώμους.

«Πατέρα», επανέλαβε πιο δυνατά, για να τον συνεφέρει.

«Πάτερ μου, ει δυνατόν εστί, παρελθέτω απ' εμού το ποτήριον τούτο», μονολόγησε ο παπά Γαρίφαλος. «Στο μουσείο της ελιάς η ΛΟΑΤ, στο Όρος των Ελαιών, στο λιοτρίβι, ανάθεμά σας άπιστοι, δεν την αξίζετε την Πόλη».

Δεν τον είχε ματαδεί τόσο κομματιασμένο τον πατέρα του, τον στύλο του σπιτιού, ο Ιουστίνος. Σαν τ' αλωνιού την πέτρα την παλιά. Σαν του παξιμαδιού το θρύμμα.

Ρίγησε μέσα του. Αγκάλιασε με τις μεγάλες του παλάμες το γέρικο κεφάλι. Φίλησε ευλαβικά την κάρα παραμερίζοντας με τα χείλη τις λιγοστές άσπρες τρίχες που στέρωναν με πείσμα την ψωριάρικη αλογουρά.

«Πατέρα», ψιθύρισε πάλι, «θα πεταχτώ ως τη Αθήνα, στο Σάββα. Όσπου να νυχτώσει θα 'μαι πίσω. Μην λυπάσαι γι' αυτά που δεν θα γίνουν».

Φόρεσε την μαύρη τη δερμάτινη στολή, τις μπότες, έβαλε το μαύρο κράνος του το δανεικό, τα μαύρα γάντια, βγήκε απ' το σπίτι, καβάλησε την μαύρη την Ducati κι όρμηξε καρφώνοντας την δεύτερη στην εθνική οδό Μυστρά-Σπάρτης.

«Να προσέχεις γιέ μου. Ο Θεός μαζί σου» ευχήθηκε ο παπά Γαρίφαλος τη στιγμή που τα 135 άλογα βρυχήθηκαν υστερικά στην πυρωμένη άσφαλτο.

6. ΕΛΛΗΝΙΔΑ ΜΗΤΕΡΑ

Αγγελούδι μου λατρεμένο, ψυχή της ψυχής μου, σπλάχνο μου, αγόρι μου γλυκό. Χαμογελάς παιδί μου. Όχι πως δεν κατάλαβες. Όχι για πως δεν πόνεσες. Όχι για δε φοβάσαι. Όχι που η μοίρα το 'φερε να γεννηθείς κεφάλι, από πατέρα ορφανό.

Χαμογελάς γιέ μου. Για να μου χαρίσεις απ' τη δύναμη που δεν έχεις, απ' την ανεμελιά που δεν έζησες, απ' το κουράγιο που δε θα βρεις.

Πονάω γλυκέ μου, μα έμαθα για σένα να το κρύβω. Πονάω που πόθησα η προτομή, πονάω που δε λογάριασα την εξουσία των νόμων, πονάω που σε γέννησα, κεφάλι δίχως πάτο. Πονάω που τη ζωή μου πέρασα βαθιά μεσ' τις ευθύνες σαστισμένη, τους φόβους που σου δίδαξα σαν ήμουν τρομαγμένη.

Αχ να μπορούσες μια στιγμή παιδί μου, γιε μου, βασιλιά, να στρίψεις το κεφάλι, να θηλάσεις. Να πιεις από το μπρούντζινο γάλα μου, ζεστές γουλιές, λιωμένα σίδερα, ν' ανδριωθείς, ν' αντέξεις.

Ρούφα με γιέ μου, όπως σε ρούφηξα κι εγώ.

Για σένα γιε μου. Όλα.

7. Η ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΞΑΠΛΩΝΕΤΑΙ

Ένας εκκωφαντικός θόρυβος αναστάτωσε τις πρώτες πρωινές ώρες του Σαββάτου τους κατοίκους της κοινότητας του Μυστρά Λακωνίας, που έντρομοι ξύπνησαν και βγήκαν στους δρόμους να δουν τι είχε συμβεί.

Η έκρηξη σημειώθηκε στην κεντρική πλατεία του χωριού, από αυτοσχέδιο εκρηκτικό μηχανισμό που είχε τοποθετηθεί κατά πάσα πιθανότητα στο αριστερό χέρι του αγάλματος του Κωνσταντίνου Παλαιολόγου.

Στο σημείο κλήθηκε η αστυνομία, άντρες της οποίας περισυνέλεξαν το αριστερό χέρι καθώς και θραύσματα ορείχαλκου και μαρμάρου που είχαν εκτοξευθεί σε απόσταση έως και δέκα χιλιομέτρων. Στη μαρμάρινη στήλη που βρίσκεται πίσω από το άγαλμα, οι δράστες ανέλαβαν την ευθύνη υπογράφοντας με μαύρο σπρέι: «Έξο οι εβραίοι. Ομάδα Ύψιλον».

Η αστυνομία εξετάζει πληροφορίες και στοιχεία σύμφωνα με τα οποία, λίγα λεπτά μετά την έκρηξη, ένα κατάμαυρο δίκυκλο μεγάλου κυβισμού με αριθμό πινακίδων ΡΑΖ 999, διήλθε από τον Μυστρά. Οι αστυνομικοί αξιοποιούν και υλικό από κάμερες ασφαλείας της περιοχής.

Το αριστερό χέρι μεταφέρθηκε υπό δρακόντεια μέτρα ασφαλείας και με τιμές αρχηγού κράτους στη ΓΑΔΑ Αθηνών για περαιτέρω εξετάσεις που πιθανόν να οδηγήσουν στην εξιχνίαση της αποτρόπαιης τρομοκρατικής ενέργειας.

8. ΑΝΑΛΗΨΗ ΕΥΘΥΝΗΣ

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ ΟΙΚΟΣ

Η ομάδα Ύψιλον προέβη ως εκπρόσωπος όλων των Ελλήνων σε μια συμβολική κίνηση ανατινάζοντας τον σφαγέα αυτοκράτορα του Βυζαντίου, τον Εβραίο Κωνσταντίνο Παλαιολόγο.

Πρέπει να ακουστεί σε όλο τον ελληνισμό και να διαδοθεί παντού. Να ελευθερώσουμε την ομάδα Ύψιλον από τη φυλακή, να διαδώσουμε ρε Έλληνες τη σαπίλα της βυζαντινής Μασονίας, την απάτη, την πλάνη, τις ψεύτικες κατηγορίες και τη λάσπη προς την ομάδα Ύψιλον.

Ποιός Έλληνας τολμά να πει πως αυτό που έκανε η ομάδα Ύψιλον δεν τον αντιπροσωπεύει; Όλους εμάς τους Έλληνες αντιπροσωπεύει.

Ελευθερώστε την ομάδα Ύψιλον, ελευθερώστε τους Έλληνες ρε!!!

ΥΨΙΛΟΝ

9. ΑΥΝΑΝΙΣΜΟΣ

Εδώ και εικοσιπέντε χρόνια κοιτούσε επίμονα την πράσινη από τα βρύα γούρνα της. Ήξερε πως αν τα κατάφερνε να στρέψει το κεφάλι αριστερά, θ' αντίκρυζε τη θάλασσα. Την άκουγε στο πλάι της τα βράδια σαν ησύχαζε η βοή στην πόλη. Κι άκουγε πλοία να βογγάν σαν έπεφτε η ομίχλη. Μα δε μπορούσε. Μόνη χαρά που έπαιρνε ήταν όταν κάποιοι παράτολμοι νεαροί, βγάζαν βραδιάτικα παπούτσια, κάλτσες και μπουφάν κι έρχονταν μέσα απ' τα νερά να πιάσουν τα βυζιά της. Οι πιο πολλοί σταμάταγαν στη μέση μεθυσμένοι, 'κει στα μισά της διαδρομής γενναίοι τρομαγμένοι. Είχαν σκιστεί στα πόδια από πράσινο γυαλί ή σκουριασμένο σίδηρο στον πάτο της πισίνας.

Τα φώτα του συντριβανιού ήταν αναμμένα, την έλουζε το δροσερό νερό. Δεν καταλάβαινε τι της συμβαίνει. Δεν διέκρινε τίποτα μεσ' την ομίχλη. Εδώ και λίγη ώρα κάτι είχε αλλάξει οριστικά. Το ένιωθε. Το κρύο μάρμαρο κάτω απ' τα καπούλια της, το δροσερό νερό, τον χλιαρό νοτιά. Έβλεπε. Άκουγε. Δεν ξεχώριζε αν όλα ήταν μνήμες ή της συνέβαιναν δα τώρα, στο παρόν. Πριν από λίγα δευτερόλεπτα ξεκίνησαν αυτά. Τη στιγμή που ακούστηκε το υστερικό σφύριγμα, σαν κάτι να 'σκιζε τον πηχτό αέρα, σα να πλησίαζε απ' τα ψηλά κομήτης. Κατόπιν τρόμαξε. Ανακάθισε. Ίδρωσε. Από τον άγριο αχό της σύγκρουσης, σαν το κούφιο μέταλλο που ορμάει σ' ανδριεμένη πέτρα. Ο αυχένας της έστριψε απαλά. Αντίκρισε τον Λευκό Πύργο. Γύρισε κι